

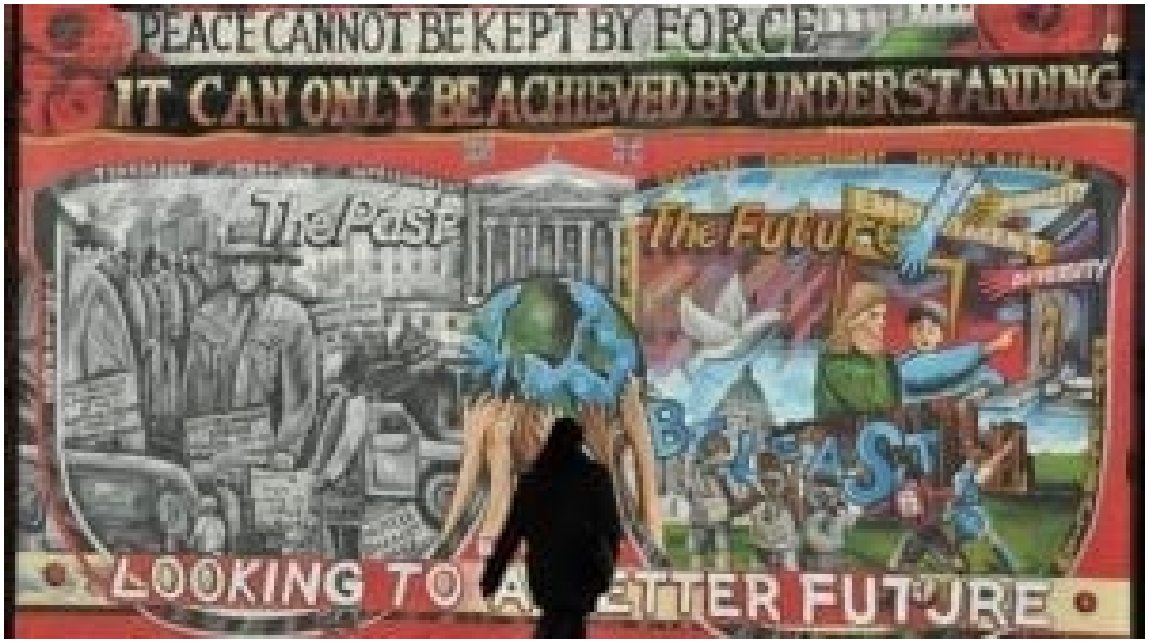
Autor: Kakaouskia

Zdravím lidi kolem Sakeru i čtenáře.

Takže Britové navzdory „notičkám," které udávaly těsné vítězství „Remain," hlasovali pro odchod z Evropské unie. Dle očekávání už zaznívají výzvy k opakování referenda, které nedopadlo, „jak mělo." Jako by velice malý rozdíl mezi dvěma volebními bloky nebyl sám o sobě dost špatný (16 141 241 hlasů pro Remain a 17 410 742 pro Leave), dva členové Spojeného království navíc drtivou většinou vyslovili přání v Unii setrvat a teď zvažují další možnosti.

Ve Skotsku už se mluví o novém hlasování o nezávislosti a první ministryně Nicola Sturgeonová v Holyroodu (skotský parlament) prohlásila, že se pokusí vetovat rozhodnutí o odchodu z Unie.

Náladu v Severním Irsku pěkně shrnuje tento obrázek:

Vysocí severoirští vládní představitelé dokonce vyjádřili úmysl uspořádat referendum o sjednocení se zbytkem Irska. Spojené království je nakonec spojené možná podstatně volněji, než se soudilo…

Co ale samotná EU? Zaprvé dosud nikdo ještě neaktivoval Článek 50, který upravuje odchod členského státu z Unie. Probíhá to následovně:

> Zaprvé musí stát výslovně a jasně formálně požádat Evropskou radu o aktivaci Článku 50.
> Posléze začne vyjednávání odcházejícího státu se zbytkem EU o „Smlouvě o odchodu," v podstatě pravidlech upravujících budoucí vztahy mezi oběma stranami. Ta mohou upravovat v podstatě cokoliv od leteckých smluv po hraniční kontroly, vízové požadavky, zdanění atd. Důležité je ovšem následné schválení dohody nejprve Evropským parlamentem a následně Evropskou radou, kde ji musí schválit zvláštní většina členů Unie (mimo země žádající o odchod). Jestli se nemýlím, musí to být tři čtvrtiny zemí.
> Pokud se do dvou let od aktivace článku 50 strany nedohodnou, buď se vzájemně domluví na prodloužení vyjednávacího období, nebo dojde k automatickému zrušení všech stávajících smluv mezi státem na odchodu a EU.

Výše popsané naznačuje vysokou pravděpodobnost, že rozvod se bude táhnout, jakkoliv ho šest zakládajících zemí EU (Německo, Francie, Itálie, Belgie, Lucembursko a Nizozemsko) přirozeně chce uzavřít co nejdříve.

Na celé věci je znepokojivá také myšlenka posílení armády EU. Už nyní předseda zahraničního výboru Evropského parlamentu Elmar Brok tuto myšlenku prosazuje, přestože si je vědom, že ústava EU v současné podobě vytvoření armády Evropské unie zakazuje. Zřejmě se inspiroval za oceánem – tvrdí totiž, že armáda by posílila zahraniční politiku EU.

Člověk se musí ptát – skutečně EU potřebuje armádu? A co víc – jakou úlohu v tom všem bude hrát NATO?

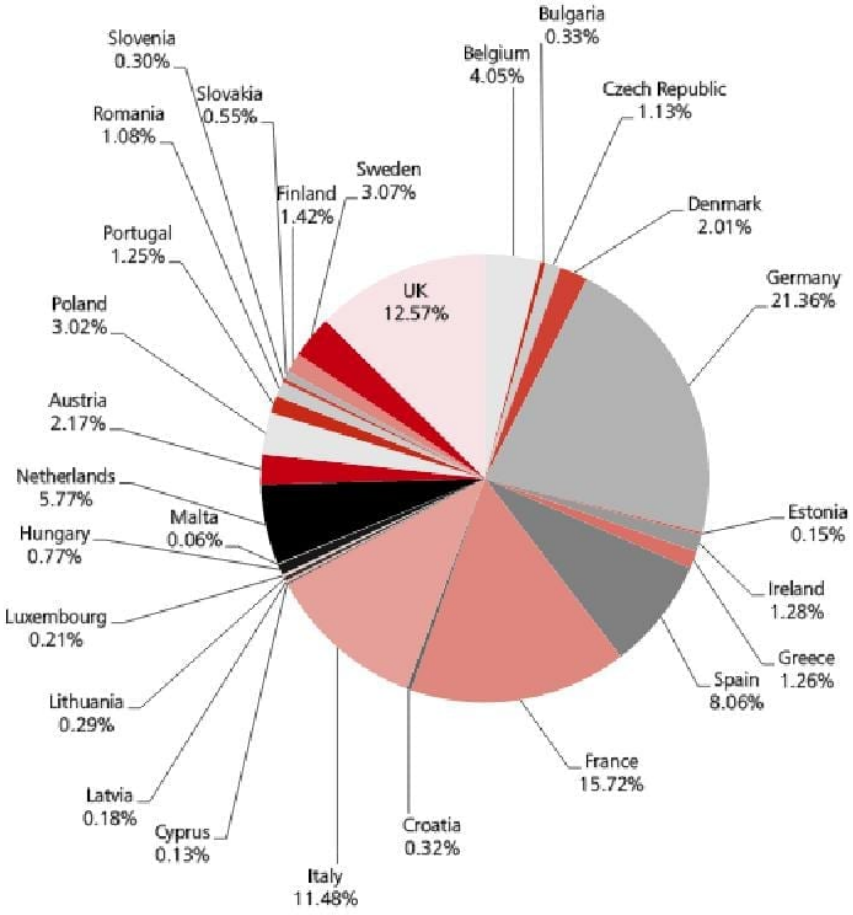
Odpověď na první otázku zní „ne.“ **Evropská unie si musí uvědomit, že k zahraniční politice je nejprve třeba myslet sám za sebe a jednat nezávisle nebo jako rovný partner ve spojenectví.** Nechat se komandovat ostatními zeměmi tomu mírně řečeno moc nepomáhá. A jak ukázala finanční krize evropského Jihu, EU se vede mnohem lépe, když k dosahování svých cílů uplatňuje svou ekonomickou sílu.

Ke druhému dotazu – NATO má dnes 28 členských zemí, z nichž 22 (včetně Británie) patří zároveň i do EU. Nedalo by mnoho práce obhájit tezi, že NATO de facto EU okupuje. A NATO = USA, pochopitelně. **Nemyslím, že USA dovolí jakoukoliv hrozbu dominanci NATO – pokud tedy není tato armáda EU chytrou cestou, jak přimět všechny členy EU ke zvýšení výdajů na obranu pro NATO pod jinou nálepkou a zároveň získat prostředky od těch několik zemí Unie, které do Severoatlantické aliance nepatří.** Evropané takto peníze samozřejmě vydávat nechtějí, což vlády naprosto ignorují (alespoň ty, které si to mohou dovolit zaplatit), a tak musejí být k přesvědčení obyvatelstva vytvořeny nejasná vnější ohrožení.

EU zdá se dospěla na zásadní křižovatku. Německo vyzývá k vytvoření armády EU, Le Penová formálně požádala prezidenta Hollanda o vypsání referenda o odchodu z EU. Ten to samozřejmě odmítl. Jih Unie se buď finančně hroutí, nebo k tomu přinejlepším nemá daleko. Napříč větší částí EU dále zvyšuje napětí imigrace a demografické proměny – jak se vám líbí šaría policie v Německu?

Co tedy přinese budoucnost? Budou se elity EU snažit Británii mstít a pokusit se z ní udělat odstrašující příklad pro všechny, koho by snad přepadaly zaječí úmysly? EU nepochybně může příští britské vládě nesmírně ztížit život. Otázkou však zůstává, kdo po odchodu Britů nahradí jejich příspěvek. **Když bude třeba příště zachránit další krachující zemi EU, kdo pokryje jejich díl?** Přestože se čistý příspěvek nejeví nijak astronomický (£8473 milionů za rok 2015), přesto ho musí někdo zaplatit. Podle statistik z Británie zajišťuje Spojeného království 12,57% celkového rozpočtu EU.

Chart 3.B: EU Budget revenue 2015 – percentage share after rebates by member states

Někdo to bude muset zaplatit – a stále více to vypadá, že britská smlouva o odchodu se bude řídit pravidly Světové obchodní organizace (WTO) namísto těch jednotného trhu, na které byli zvyklí.

Ať už si člověk o výsledku britského referenda myslí cokoliv, EU se nad sebou i svým směřováním v dalších letech musí skutečně důkladně zamyslet. **Stávající model konsolidace průmyslu v centru EU a nucení okrajových regionů do závislosti na EU totiž přestává fungovat.**

Čekají nás zajímavé časy.

Analýza Cracks in the EU vyšla na stránkách The Saker 26. června 2016.